

Část 7.-Diskuse

Vzbudila jsem se druhý den ráno a našla Kurtise na pohovce. Stále spal. Zašla jsem do koupelny a dala jsem si horkou sprchu a vyčistila si zuby. Vydala jsem se hledat Kurtise, našla jsem ho ve svém pokoji opírajíce se o zed'. Zazubil se na mě.

„Sluší ti to,“ prohodil při pohledu na moje spací kalhoty a tričko.

„Co děláš v mém pokoji?“ řekla jsem rychle a překvapeně

„Dobře,“ zaváhal než začal s vysvětlováním,“ Karel a Gunderson se mě v noci pokusili zabít? A tak jsem neměl jedinou šanci než jít do tvého pokoje a...”

„A použít telekinezi k otevření dveří!“ dořekla jsem za něj.

Kurtis si rychle vjel rukou do vlasů. „Jo, spal jsem na pohovce,“ pohodil hlavou směrem pohovky.

„Ale proč zrovna můj pokoj? V domě jich je spousta!“ zeptala jsem se.

„Tvůj pokoj je exploze vzdorný.“ Teprve teď mi došlo, proč mi dal zrovna tenhle pokoj. Sedla jsem si na pohovku a dal obličej do dlaní. Kurtis se posadil vedle mě a řekl: „Zamluvil jsem dvě místa do Prahy. Odjíždíme v 19:30. Bez starostí! Hlavu vzhůru! Neříkají mi Lovce Démonů jen tak pro nic za nic.“ Vstala jsem a začala jsem si tiše balit věci. „Snídaně je v mém pokoji,“ řekl Kurtis s úsměvem. Přikývla jsem a on odešel.

Když všechny mé věci byly v kufru, vydala jsem se do Kurtisova pokoje. Noční souboj si vyžádal spoustu škod. Zed' byla plná děr po kulkách a stůl vzal za své. Monitor počítače byl rozbitý. Jediná věc, která přežila bez větší újmy, byla postel.

Na posteli byla snídaně-vajíčka natvrdo a toasty. Trpělivě čekala než se Kurtis objeví. Měl na sobě zástěru. Nechtěla jsem se smát, ale nešlo to. (pozn. přek.: to věřím =)) „Od kdy nosíš zástěru?“ zeptala jsem se zajíkáje se smíchy.

Kurtis zvedl obočí. Musela jsem se smát ještě víc, on se zatvářil přesně jako matka (s bradkou) pečící sušenky a nyní plísnil své dítě za to, že jí lže, že jí je nesnědlo. Ale on mi nespíš znovu četl myšlenky, tak strhl zástěru a přehodil jí přes monitor. „Najezme se,“ pobídl mě. Nezaváhala jsem a pustila se hladově do jídla.

Když jsme se najedli, rozhodli jsem se zajít do blízkého parku. „Eckhardtovo tělo muselo být zničeno explozí,“ řekla jsem. Mnoho lidí tu bylo na pikniku, jedna z rodin tu byla s dětmi, hrajícími si po okolí, „dýky by tam stále měli být, správně?“

„Správně.“

„Karel nemohl znovu oživit Nephilim, správně?“

„Opět správně.“

„Eckhardtova rukavice byla pravděpodobně zničena se Spáčem.“

„V tomhle bodě se Kurtis zamyslel, než odpověděl.: „Démoni žijí dokonce i po smrti. Pokud zničíme Karla, jeho pomocníci převezmou moc. Ale potřebují k tomu obětovat někoho z Lux Veritatis. Mě!“

„Pojďme si sednout na lavičku a promluvit si tam,“ řekla jsem rychle a ukázala jsem na nejbližší lavičku. Sedli jsem si na ní a můj společník si silně povzdechl a schoval tvář ve dlaních. Prohrábl si vlasy rukou a podíval se na mě. „Potřebujeme plán,“ řekl.

„Já jeden mám, chceš ho slyšet?“

„Určitě, zasvěť mě do něj.“

„Dobře. Já přinesu jednu dýku a ty uděláš to samé. A od Karla vezmeme poslední.“ Kurtis vypadal v poslední době sklesle a nervózně, ale zdá se, že ho moje výpověď uklidnila. Usmála jsem se, důvěřoval mi. Poslední osoba co mi důvěřovala, Winston měl infarkt, když se doslechl o von Croyově vraždě a mém stíhání. „Zpět k plánu,“ řekla jsem a zahнала své myšlenky, „vyzvu Karla k menší rvačce a ...“

„Rvačce? Rvačce? Žádné rvačky Laro. Nemůžeme mu nějak ublížit,“ namítl.

„Kurtisi, on zabil tvého otce. Ne Eckhardt,“ řekla jsem.

„Cože? TY říkáš, že Karel v Eckhardtově těle zabil mého otce a ne Eckhardt??“

„Ano!“

„TY myslíš, že Karel zabil von Croye v Eckhardtově podobě?“ zeptal se nevěřičně.

„Ano! Během mé rvačky s Eckhardtem, Karel přišel a dodělal ho poslední dýkou. Když mluvil, měnil průběžně podobu, Bouchard, Luddick, reportér a dokonce ty! Řekl, že mu můžu věřit a poté se proměnil v tebe, jeho tvář se proměnila. Odkryl svou pravou ruku, na níž měl znak, znak Nephilim! Pamatuji si ho ještě z von Croyovi vraždy. Poté se odhalil v podobě Neliphim. Myslím si, že se proměnil na tebe, chtěl mě přesvědčit, že není žádný Kurtis Trent. Stupidita!“

Kurtis byl stále v šoku, pro mě to bylo také překvapení. Chápala jsem jak se cítí.

„Věř mi Laro, tohle je pro mě šok,“ řekl.

„Rozumím,“ řekla jsem měkce, „Nyní, zpět k plánu“

„Pokud bude létat, potřebuješ po něm hodit dýku, jinak ho můžeš normálně bodnout do zad (pozn. přek.: Jedna z možností překladu slova behind=záda, byla i zadek, tak si můžete vybrat =)). Zatímco on bude řvát, dám ti druhou dýku a kopnu ho, ty ho znovu bodneš. A poté vezmu třetí dýku a pošlu ho jedinou cestou do pekla. Vyhovuje?“

„Jo, jednoduchý plán,“ odpověděl. „Ale co bude s Gundersonem a ostatními přísluhovači?“ zeptal se.

„Zastřelíme je. V kolikže je náš čas odletu?“ zeptala jsem se.

„19:30,“ odpověděl klidně. „Sakra, už je půl pátý,“ řekl při pohledu na hodinky. „Moc času nemáme. Musím připravit něco k jídlu, nebo aspoň čaj. A připravit zbraně...“

„Klid. Stres znemožňuje dobře odvedenou práci.“